

اعتصاب کارگران شرکت واحد

اعتصابی به وسعت شکل مستقل ، برای برچیدن بساط بی حقوقی مطلق کارگران ، به قامت خواست برچیدن فقر و بیکاری

کمیسیون کارگری . سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

مستثنی هستند. «خبرگزاری کار ایران ۱۳۸۴/۰۹/۱۱» . همچنین از کرامات جناب وزیر ، نظر وی در باره تعریف بیکار و بیمه بیکاری و دامنه شمول آن است . وی با این ترفند که «در تعریف بیمه بیکاری ، فرد فاقد مهارت را نمی توان بیکار نامید و این امکانات باید در اختیار افرادی قرار گیرد که حداقل یک مهارت داشته باشند .» اهداف دولت و سرمایه داران را که بیانگر گسترش تعرضات آنان است ، روشن می کند . اما مهمترین نکته ای که باید به فهرست بالا اضافه شود . موضوع بایگانی شدن لایحه اصلاح و تغییرات در فصل ششم قانون کار است .

زمینه های شکل گیری اعتصاب

تظاهرات اول ماه مه امسال کارگران در استادیوم آزادی و مخالفت آنان با (کاندیداتوری رفسنجانی) کاندیدای خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار و به دنبال آن حمله اوباشان و چاقو کشان طراز اول این تشکل های سیاه و ضد کارگری به سرکردگی کسانی چون محبوب ، حسن صادقی و احمدی پنجکی (این دو نفر در حمله به سندیکا نقش مستقیم داشتند) به سندیکای شرکت واحد، ضرب و شتم اعضای هیئت مدیره و بریدن زبان منصور اصنانلو و سرقت و تخریب اموال سندیکا، دلایل قاطعی بر بی اعتباری ، رد و انزوای کامل این تشکل های دست ساز رژیم از سوی کارگران بود . علی رغم این همه ، ۱۷ نفر از رهبران سندیکا به دلایل واهی از کار بر کنار شدند . در ۱۶ شهریور ماه امسال گروهی از رانندگان شرکت واحد با روشن کردن چراغ اتوبوس ها و خودداری از گرفتن بلیط از مسافران، به برآورده نشدن خواست های صنفی خود اعتراض کردند . این مسائل موجب گردید تا این سندیکا شکایتی را در قوه قضائیه مطرح کند . در ۱۳ مهر ماه بیش از دویست نفر از رانندگان شرکت واحد با اجتماع در مقابل ناحیه ده داسری عمومی تهران (امیریه) خواهان بر آورده شدن مطالبات صنفی خود گردیدند. بویژه خواستار آزاد شدن رهبران دستگیر شده سندیکای خود که بر اساس مقاوله نامه های ۹۸ و ۸۷ سازمان جهانی کار باید به رسمیت شناخته شود، گردیدند . با تاکید بر اینکه ایران نسبت به اجرای این مقاوله نامه ها متعهد گردیده است . اما با گذشت چندین ماه، جلسه ای برای رسیدگی به این شکایت

برده داری نوع سرمایه داری « مدرن » را رواج می دهد. صدور رای « دیوان عدالت اداری » که به موجب آن کارگران قراردادی به طور کلی از شمول بیمه بیکاری محروم شدند . طرح مجلس هفتم مبنی بر اینکه « تا پایان برنامه چهارم ... اشتغال موقت نیروی کار جدید در کلیه کارگاه ها و مشاغل پیش بینی شده در قانون کار بر اساس توافق کتبی شاغلین و کارفرمایان بوده و از شمول قانون کار معاف هستند.»

این خود بمعنای آن است که تعهدات و وظایفی که تا اکنون بر اساس قانون کار و تامین اجتماعی بر عهده سرمایه داران و کارفرمایان (و از جمله دولت به عنوان بزرگترین کارفرما) بوده است، از آنان سلب و خود قانون کار به عنوان یک قانون توصیه ای و نه اجرائی در خواهد آمد . سرکوب تشکل های مستقل صنفی و محروم کردن کارگران از حق بر پائی تشکل مستقل و حمله به سندیکای کارگران شرکت واحد علیرغم تعهد جمهوری اسلامی در مورد مقاوله نامه های ۸۷ و ۹۸. عدم برخورداری از حق بی قید و شرط اعتصاب . سرکوب اعتراضات کارگری ، کشتار و دستگیری کارگران شهر بابک . دستگیری و محاکمه کارگرانی که برای برگزاری اول ماه مه در شهر سقز اقدام کرده بودند . در چنین شرایطی که از هر سو تعرضات و فشارهای فزاینده ای به باقیمانده حقوق و دستاوردهای کارگران صورت می گیرد، وزیر کار « دولت امام زمان » در مورد موضوع ایجاد اشتغال گفت « مساله اشتغال به این زودی ها قابل حل نیست .» و « شما نباید به قانون کار متکی باشید ، به مهارت و ارتقای مهارت و انضباط کاری خود متکی باشید .» . وزیر کار در خصوص اصلاح قانون کار می گوید : « ما نمی گوییم که قانون کار نباید اصلاح شود اما این قانون در ۹۵ درصد بنگاه ها نیاز به اجرا ندارد و

مقدمه : نگاهی به اوضاع و مسائل کارگری .

با « کودتا انتخاباتی » جناح راست ، ولی فقیه و شرکای شبکه های نظامی - امنیتی اصولگرایان و روی کار آمدن « دولت امام زمان » نیاز نبود مدت زمان درازی بگذرد، تا یاهوهای احمدی نژاد که وعده می داد ، پول نفت را سر سفره مردم خواهد آورد ، بر ملا شود . از این رو به هیچوجه گسترش و تشدید سرکوب توده ها و تحدید آزادی سیاسی و اجتماعی و حقوق شهروندی و امری غیر مترقبه و دور از ذهن نبود . بویژه اکنون که نتولیرال های حاکم در امریکا در طرح های منطقه ای خاور میانه بزرگ برای مدل جمهوری اسلامی جایی را در نظر نگرفته اند . حال که « حیات و ممات » جمهوری اسلامی در دستیابی به سلاح اتمی گره خورده است . سرکوب توده ها و منجمد کردن خواست های آنان و از جمله کارگران و زحمتکشان ، مزد و حقوق بگیران سریع تر و گسترده تر در دستور کار « سربازان گمنام » و یا صاحب نام « دولت امام زمان » قرار گرفته است . تهاجم و تعرض گسترده جمهوری اسلامی و سرمایه داران به کارگران و نقض حقوق آنان در سال های پس از انقلاب به شدت هر چه تمام تر ادامه داشته و در سالهای اخیر عمق و گستره دهشتناک و روزافزونی یافته است : از تبدیل قرار داد های دائم به قراردادهای موقت در کار هایی که ماهیت کار دائم رادارند تا قراردادهای چند روزه و سفید امضا . گسترش سیاست های خصوصی سازی و سیاست « تعدیل نیروی انسانی » و نتیجتا بیکارسازی های گسترده بدون پرداخت بیمه بیکاری، تعیین حداقل دستمزد برابر با ۱۲۲۵۰۰ تومان در شرایطی که خط فقر از سوی نهاد های رسمی رژیم ۲۵۰۰۰۰ تومان اعلام گردیده است . عدم پرداخت همین حقوق ماهانه و به تعویق انداختن آن بطور متوسط بیش از یکسال . تهاجم گسترده دولت و سرمایه داران در عرصه « قانونی » بمعنای مثله کردن و یا بی اثر ساختن و محدود کردن دامنه شمول قوانین کار و تامین اجتماعی و از آن جمله خروج کارگاه های زیر ده نفر از شمول قانون کار و تمدید ماده ۱۹۱ قانون کار از سوی وزیر کار . گسترش روز افزون نوع دیگری از نقض حقوق کارگران زیر عنوان شرکت های « پیمان کاری و تامین نیروی انسانی » که

کار علی رغم اختلافات وزارت کار با خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار، ترفند های دولت احمدی نژاد و جهرمی وزیر کارش مبنی بر نادیده گرفتن مشکل های کارگری مستقل و دور زدن و بی اثر کردن آنها بیانگر ضرورت و اهمیت مشکل های مستقل است.

به یقین مبارزه کارگران شرکت واحد همچنان ادامه خواهد داشت. در تحقق خواست های این اعتصاب حمایت نیروهای چپ و اپوزیسیون ترقی خواه و فعالین کارگری و اتحادیه ای نهاد های کارگری بین المللی برای آزادی بازداشت شدگان و بویژه آقای منصور اصائلو از اهمیت و اولویت خاص بر خودار است. در شرایطی که پروژه اعتراف گیری علیه وی در حال شکل گیری و اجراست، (موسوی خوئینی در بخش پایانی سخنان خود به موضوع بازداشت های اخیر جمعی از فعالان جنبش کارگری اشاره کرد وی با هشدار نسبت به وضعیت منصور اصائلو گفت: متأسفانه تا این لحظه هنوز آقای منصور اصائلو در زندان اوین به سر می برد و طبق آخرین اخباری که بنده دریافت کرده ام پروژه ای در حال پی گیری است که تا آقای اصائلو را مجبور به اعترافات تلویزیونی و سناریوی خرید سلاح و ارتباط با خارج از کشور نمایند. ۱۳۸۴/۰۹/۰۸ ادوار نیوز.) تلاش برای آزادی وی از اهمیت خاص برخوردار است. خواست های ذیل همچنان با اولویت و اهمیت باید پیگیری شوند.

آزادی بی قید و شرط منصور اصائلو و دیگر بازداشت شدگان. لغو دادگاه های نمایشی محاکمه رهبران دسنگیر شده سندیکا.

برداشتن لاک و مهر و گشودن درب سندیکا. تردیدی نیست که این اعتصاب از موفقیت چشم گیری برخوردار بوده است. توانسته است خواست اصلی و مرکزی کارگران را به وسعت همه کارگران ایران و به وسعت طبقه کارگر و دیگر زحمتکشان بیان کند. موجودی متولد شده که نمی توان بالیدن، برخاستن و شکفتن اش را متوقف کرد. آفتاب عمرش مستدام باد.

متشکل هستند، ولی از قدرت چانه زنی و کسب مطالبات خود برخوردار نیستند، و دولت آنان را به بخش خصوصی و یا برعکس پاس میدهد. کارگران شرکت واحد از اهرم های مناسبی برای تحقق مطالبات خود برخوردار هستند.

۴ - جمهوری اسلامی از ابتدای انقلاب دست به سرکوب و کشتار و اعدام و زندان فعالان و مبارزین کارگری زد. اما سند یکای شرکت واحد توانست سطح خوبی از سابقه، تجربه و مبارزه فعالین و پیشروان کارگری بهره بگیرد. که مجموعاً ظرفیت و توان مناسبی را برای سندیکا و اعتصابیون فراهم کند.

۵ - از آن جا که اعتصاب از پیش اعلام شده بود. جمهوری اسلامی برای شکستن و فلج کردن اعتصاب ضمن بکارگیری ناوگان و وسایل نقلیه سپاه و بسیج و ادارات دولتی، وسایل نقلیه شخصی و تاکسی، همراه با تهدید های پشت پرده و یا علنی و بکارگیری نیروی انتظامی در لحظات اولیه و تهدید و تطمیع رانندگان شرکت واحد برای شکستن اعتصاب، نتوانست اعتصاب را درهم شکنند و یا از دامنه آن بکاهد. علیرغم انتخاب زمان فرارسیدن تعطیلات سال نو میلادی، برای جلوگیری از حمایت نهادهای کارگری بین المللی و افکار عمومی جهانی از دستگیر شدگان و اعتصابیون، اما به دلیل گستردگی اعتصاب، حمایت های مردم، دانشجویان و دیگر کارگران و تشکل های کارگری، کارگران ایران خودرو، هیات موسسان سندیکایی کارگری، قانون نویسندگان و... رژیم در این عرصه نتوانست موفقیتی بدست آورد. و خلاصه زیر فشارهای مختلف، سراسیمه مجبور به آزاد کردن همه رهبران سندیکا به جز منصور اصائلو گردید و با پیش گرفتن ترفند مذاکره و گفتگو، به دادن وعده وعید توسل جست. اگر چه تاریخ احضار به دادگاه و محاکمه دستگیر شدگان رانین اعلام کرده است.

۶ - مهمترین مساله در این اعتصاب خواست تشکل مستقل است. به یقین نباید این تعرض و تهاجم را فقط محدود به سندیکای شرکت واحد دانست، بلکه این تعرض متوجه کل کارگران است. چرا که اگر چه خواست های دیگر بسیار مهم اند، ولی از اهمیت یکسان با تشکل مستقل، برخوردار نیستند. چرا که رژیم می تواند و ممکن است که این خواست ها را در تعادل قوائی بر آورده کند و در توازن قوائی دیگر آنها راباز پس گیرد. افزون بر این در شرایطی که رژیم بشدت متمرکز و متشکل کارگران را سرکوب می کند و در مقابل، کارگران و مردم به دلیل پراکندگی مطلق و سرکوب، بدون تشکل نگاهداشته شده اند. اهمیت تشکل به عنوان نقطه مرکزی و حساس این حرکت بیش از پیش روشن می شود. با توجه به بایگانی شدن لایحه اصلاح فصل ششم قانون

تشکیل نشد، در مقابل، با شکایت مدیر عامل شرکت واحد اتوبوسرانی، به دستور قاضی مرتضوی تمامی رهبران این سندیکادر ساعات اولیه صبح پنجشنبه اول دی ماه ۸۴ دستگیر و روانه زندان اوین و یا بازداشتگاه های دیگر شدند. در پی این دستگیری ها اعضای سندیکا برای آزادی رهبران سندیکا و دیگر خواست های صنفی خود با فراخوانی دست به اعتصابی از پیش اعلام شده زدند.

اشاره به خواست های اعتصابیون نیز خالی از اهمیت نیست. این خواست از سوی رهبران سندیکا چنین اعلام شده است: اجرای طرح طبقه بندی مشاغل، لغو اضافه کاری اجباری، پرداخت ۱۴ درصد افزایش حقوق که از سالیان پیش قرار بوده است پرداخت گردد، پرداخت حقوق و مزایا متناسب با نرخ تورم، بر داشتن تبعیض در زمینه استفاده از خدمات بیمه ای و درمانی، دائمی شدن استخدام گروه زیادی از رانندگان که با داشتن چهار سال سابقه، هنوز به صورت قراردادی مشغول بکارند، انحلال شورای اسلامی کار، آزادی دستگیر شدگان

نقاط قوت و درس های اعتصاب

از اولین ساعات بامداد صبح یکشنبه چهارم دیماه اعتصاب با شرکت بیش از ۳ هزار نفر از رانندگان، کارکنان فنی و تعمیرات شرکت واحد در مناطق ۳، ۴، ۵، ۶، ۸، آغاز گردید. این اعتصاب از جهاتی چند اهمیت بسیار اساسی و مهم دارد.

۱ - میان مردم، آنان که از وسائل نقلیه عمومی (اتوبوس های شرکت واحد) استفاده می کنند، و رانندگان شرکت واحد که در شرایط و وضعیت سخت شغلی به نقل و انتقال مردم مشغول اند، ارتباط و پیوندی بر قرار است که درد و رنج متقابل یکدیگر را به خوبی درک و لمس می کنند. خواست های آنان و اعتصابیون به نوعی هم جنس است و مردم با آن بیگانه نیستند. این عاملی قوی در حمایت مردم از این اعتصاب است.

۲ - شرکت واحد اتوبوسرانی بخشی از سازمانی است که تحت مسئولیت دولت قرار دارد، دولت تصدی گری آنرا به عهده دارد. و از آن جا که دولت بزرگترین کارفرمای کشور است. مطالبات و مبارزه برای تحقق خواست ها و اعتصاب در شرکت واحد اتوبوسرانی بلافاصله مضمون سیاسی می یابد. و خود باعث پیوندی میان مبارزات ضد استبدادی مردم و مبارزات کارکنان شرکت واحد می گردد.

۳ - امروز در شرایطی که موج عظیمی از کارخانه های بزرگ در ایران به دلیل انباشت بدوی و نیاز نقدینگی در حال اضمحلال،

ورشکستگی و تعطیلی هستند. و در نتیجه کارگران آنها به دلیل عدم برخورداری از تشکل های مستقل و یا حتی در آن بخش هایی که به دلایل مختلف